

În esență, Naturgy consideră că este imposibil să se conchidă că motivarea deciziei de inițiere a procedurii este corectă din punct de vedere juridic în condițiile în care aceasta nici nu se referă la analiza comparabilității impusă de jurisprudență pentru justificarea caracterului selectiv al unui ajutor, nici nu include, fie și în mod sumar, o expunere, fie și preliminară, a motivelor pentru care, în temeiul acestei analize a comparabilității, măsura în discuție ar fi selectivă. Tribunalul nu poate invoca, în conformitate cu legea, caracterul provizoriu al deciziei de inițiere a procedurii pentru aplicarea unui standard de motivare incorect. În special, având în vedere că scopul deciziei de inițiere a procedurii este o măsură în curs de executare care, așadar, produce efecte juridice importante pentru beneficiarii săi, Tribunalul ar fi trebuit să solicite Comisiei o motivare conformă standardelor stabilite de jurisprudență în materia selectivității, chiar dacă această motivare ar fi fost succintă și provizorie.

2. Al doilea motiv de recurs, întemeiat pe o eroare de drept la controlul aplicării articolului 107 alineatul (1) TFUE în raport cu caracterul selectiv al măsurii în discuție

Naturgy consideră că concluzia examinării de către Tribunal a caracterizării selectivității măsurii în discuție, realizată de Comisie, este afectată de erori de drept. Naturgy consideră că Tribunalul, pe lângă faptul că a săvârșit o eroare de drept atunci când a considerat că criteriile juridice pentru a controla caracterul selectiv al unei măsuri ar fi distincte în funcție de aspectul dacă măsura în cauză face obiectul analizei anterior sau ulterior inițierii procedurii formale de investigație, a mai săvârșit o eroare de drept și prin faptul că a inversat sarcina probei și nu a constatat eroarea Comisiei constând în concluzia, bazată pe motivarea deciziei de inițiere a procedurii, că măsura în discuție este selectivă și/sau nu a demonstrat în conformitate cu cerințele legale selectivitatea măsurii.

(¹) JO 2018, C 80, p. 20.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Corte costituzionale (Italia) la 22 noiembrie 2021 – E. D. L.

(Cauza C-699/21)

(2022/C 73/18)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte costituzionale

Partea din procedura principală

E. D. L.

Întrebarea preliminară

Articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584/JAI privind mandatul european de arestare (¹), citit în lumina articolelor 3, 4 și 35 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, trebuie interpretat în sensul că autoritatea judiciară de executare, în cazul în care apreciază că predarea unei persoane care suferă de boli grave cronice și potențial ireversibile poate expune această persoană riscului de a suferi un prejudiciu grav pentru sănătatea sa, trebuie să solicite autorității judiciare emitente informațiile care permit excluderea existenței acestui risc și este obligată să refuze predarea atunci când nu obține asigurări în acest sens într-un termen rezonabil?

(¹) Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Corte costituzionale (Italia) la 22 noiembrie 2021 – O. G.

(Cauza C-700/21)

(2022/C 73/19)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Corte costituzionale

Partea din procedura principală

O. G.

Întrebările preliminare

- a) Articolul 4 punctul 6 din [Decizia-cadru] 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre ⁽¹⁾, interpretat în lumina articolului 1 alineatul (3) din această decizie-cadru și a articolului 7 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (carta), se opune unei reglementări precum legislația italiană, care – în cadrul unei proceduri privind mandatul european de arestare pentru executarea unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță – împiedică în mod absolut și automat autoritățile judiciare de executare să refuze predarea resortisanților unor țări terțe care rămâne sau are reședința pe teritoriul său, indiferent de legăturile pe care le au cu acesta din urmă?
- b) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, pe baza căror criterii și condiții astfel de legături trebuie considerate suficient de semnificative pentru a impune autorității judiciare de executare să refuze predarea?

⁽¹⁾ JO 2002, L 190, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 3.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg
(Luxemburg) la 1 decembrie 2021 – GV/Caisse nationale d'assurance pension**

(Cauza C-731/21)

(2022/C 73/20)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour de cassation du Grand-Duché de Luxembourg

Părțile din procedura principală

Reclamant: GV

Pârâtă: Caisse nationale d'assurance pension

Întrebarea preliminară

Dreptul Uniunii Europene, în special articolele 18, 45 și 48 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 492/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 5 aprilie 2011 privind libera circulație a lucrătorilor în cadrul Uniunii ⁽¹⁾, se opune dispozițiilor legislației unui stat membru, precum articolul 195 din Codul luxemburghez al securității sociale și articolele 3, 4 și 4-1 din Legea modificată din 9 iulie 2004 privind efectele juridice ale anumitor parteneriate, care supun acordarea unei pensii de urmaș partenerului supraviețuitor al unui parteneriat încheiat și înregistrat în mod valabil în statul membru de origine, datorată în temeiul desfășurării în statul membru gazdă a unei activități profesionale de către partenerul defunct, condiției ca parteneriatul să fie înscris într-un registru ținut de statul menționat pentru a verifica îndeplinirea condițiilor de fond impuse de legislația acestui stat membru pentru recunoașterea unui parteneriat și pentru garantarea opozabilității acestuia față de terți, în timp ce acordarea unei pensii de urmaș partenerului supraviețuitor al unui parteneriat încheiat în statul membru gazdă este supusă numai condiției ca parteneriatul să fi fost încheiat și înregistrat în mod valabil în acest stat membru?

⁽¹⁾ JO 2011, L 141, p. 1.